

vante tilbud udgør et effektivt trekløver i skabelsen af et fremtidssikret fleksibelt, kompetent og alsidigt udbud af arbejdskraft.

På en række punkter forfølger lovforslaget efter SF's opfattelse disse forfejlede mål med en teknokratisk nidkærhed, der går langt ud over det, trepartsaftalen lagde som opgave på arbejdsministerens bord.

Finansloven begrænsede forhøjelsen af aktiveringsrammen. Usikkerheden om omfanget af mertilførslen af ressourcer til AF og den planlagte indskrænkning af positivlisten øger kun det skæve og forfejlede sigte med reformen.

SF har tilmed kun ringe tiltro til, at lovforslagets gennemførelse vil gøre det nemmere at løse de aktuelle, beskedne flaskehalsproblemer gennem øget formynderi og mindre valgfrihed for de arbejdsløse.

En anden del af mindretallet (Enhedslisten medlem af udvalget) finder, at arbejdsmarkedsstramninger grundlæggende bygger på den misvisende forudsætning, at Danmark vil opleve økonomisk opsving og stigende beskæftigelse i mange år frem.

Forkortelsen af dagpengeperioden skaffer ikke i sig selv en eneste arbejdsplads, men kan i værste fald betyde en større udstødning fra a-kasserne og dermed tilknytningen til arbejdsmarkedet.

Den manglende sikring af de 50-54-årige, så de fremover kan risikere at ryge på bistandshjælp, er en asocial stramning, som ikke skaffer denne gruppe bedre muligheder på et arbejdsmarked præget af aldersdiskrimination.

Den særligt fremrykkede aktivering på lavere sats for unge under 25 år er en stærk diskriminerende foranstaltning, der ikke tjener noget beskæftigelsesmæssigt formål.

Den fremrykkede mulighed for tilbud er positiv, men Enhedslisten har grund til at frygte, at manglende ressourcer og satsningen på kvantitet frem for kvalitet reelt bliver »aktivering for aktiveringens egen skyld«. Enhedslisten vender sig imod de perspektivløse puljefolk, som fastholder folk i ledighed og fratager dem deres overenskomstsmæssige og faglige rettigheder.

Ved at fremrykke aktiveringen skaber man desuden nogle uhensigtsmæssige problemer for folk med løsarbejde eller bare mindre fast ansættelse. Disse er slet ikke løst tilstrækkeligt, selv om referenceperioden er gjort længere.

Lovforslagene indeholder en begrænsning af lediges mulighed for at søge uddannelse efter eget valg, idet den skæres ned fra 52 uger til 6 uger. Og den kan ikke bruges i aktivperioden - dvs. kun inden for det første år. De arbejdsløse har brug for uddannelse - loven er derfor et skridt i den gale retning.

Mindretallet er modstander af, at korte sygdomsperioder nu skal gælde som arbejdsløshed.

Mindretallet finder, at

- virksomhedernes vilje til at sikre medarbejderne systematisk efter- og videreuddannelse er uhyre ringe,
- jobrotationen på det private arbejdsmarked er gået i stå,
- der oprettes, trods arbejdsgiverne vedvarende påstande om begyndende flaskehalse, alt for få praktikpladser inden for erhvervsuddannelserne, og at
- arbejdsgiverne konsekvent unddrager sig ethvert medansvar for at integrere langtidsløse og medlemmer med særlige problemer på arbejdsmarkedet.

Disse alvorlige problemer forholder arbejdsmarkedsreformen sig ikke til, og derfor kan Enhedslisten ikke stemme for.

Ændringsforslag

Af *arbejdsministeren*, tiltrådt af et flertal (udvalget med undtagelse af SF og EL):

Til § 1

1) Nr. 6 affattes således:

»6. § 6 a ophæves.«

Til § 2

2) Efter nr. 1 indsættes som nyt nummer:

»01. I § 3 c indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Der kan på de årlige finanslove fastsættes tilskudsrammer for det samlede omfang af det frie optag på arbejdsmarkedsuddannelserne efter stk. 1. Arbejdsministeren kan fastsætte nærmere regler om tilskudsrammerne.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.«

3) Efter nr. 1 indsættes som nyt nummer:

»02. I § 18, stk. 2, ændres »§ 3 c, stk. 2« til: »§ 3 c, stk. 3.«

4) Efter nr. 3 indsættes som nyt nummer: